

що імпресарій чейже не може вовком глядіти на артистки. Він же мусить бути упереджаючо чемним супроти п'яністок і співачок — се-ж бо є його обов'язком. Через дванайцять літ, від коли мені театральний хор в церкві, при вівтарі, заспівав "многая літа". все та сама історія повторяється!

Вона так і вбиває мене своєю ревнивістю... Їй завдячувати мушу цілий ряд неповождень. Прийшло до того, що мої хористки геть порозбігались. Щоб жити, мусів я обвозити скрізь по ярмарках двох зрослих братів! Але із сими також мені не повелось — один із них втік із дівчиною-рибою, а другий оженив ся з моєю служницею й заклали пральню. Мені-ж остав тільки пасок на пам'ятку!

Тепер вдало ся мені зібрати чудовий комплет: сопраністку панну Ішуйську, солістку на контра-басі "мис" Нелі та славного флетиста, Француза, певно з чеської родини, бо зветь ся Недо-